

Kohtuasi C-448/21**Eelotsusetaotlus****Saabumise kuupäev:**

21. juuli 2021

Eelotsusetaotluse esitanud kohus:

Tribunal Judicial da Comarca do Porto – Juízo Central Cível (Porto piirkondlik kohus – tsiviilasjade keskkohumaja (Portugal))

Eelotsusetaotluse kuupäev:

5. veebruar 2021

Hageja:

Portugália – Administração de Patrimónios, SGPS, S.A.

Kostja:

Banco BPI, S.A.

Tribunal Judicial da Comarca do Porto (Porto piirkondlik kohus, Portugal)**Porto – JC Cível (tsiviilasjade keskkohumaja) – Juiz 5 (kohus nr 5)**

[...] 5.º Juízo Central Cível do Porto do Tribunal Judicial da Comarca do Porto, Portugal (Porto piirkondliku kohtu 5. tsiviilasjade keskkohumaja (Portugal))

Hageja: Portugália – Administração de Patrimónios, SGPS, S.A., kelle registrijärgne asukoht on Lissabonis, Portugal [...]

Kostja: BANCO BPI, S.A., kelle registrijärgne asukoht on Portos, Portugal [...]

EELOTSUSETAOTLUSEuroopa Parlamendi ja nõukogu 25. novembri 2015. aasta
direktiivi (EL) 2015/2366 tõlgendamine

(Euroopa Liidu toimimise lepingu artikli 267 lõike 1 punkt b ja lõige 2)

Tribunal Judicial da Comarca do Porto – 5.º Juízo Central Cível do Porto (Porto piirkondlik kohus – tsiviilasjade keskkohumaja – kohus nr 5) palub EUROOPA

LIIDU KOHTUL teha eelotsus järgmistes küsimustes Euroopa Parlamendi ja nõukogu 25. novembri 2015. aasta direktiivi (EL) 2015/2366 artiklite 61, 72, 73 ja 74 tõlgendamise kohta, kuna ta peab seda vajalikuks tema menetluses oleva kohtuvaidluse lahendamiseks.

[...]

A. Euroopa Liidu Kohtule esitatud küsimused

Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 25. novembri 2015. aasta direktiivi (EL) 2015/2366 (edaspidi „direktiiv“) kohaldamisel:

I. on paberil koostatud, digiteeritud ja elektronposti teel kasutaja loodud meilikontolt makseteenuste pakkujale saadetud maksekäsundi täitmine makseteenuste pakkuja inimsekkumisega direktiivi artikli 73 lõike 1 tähenduses „maksetehing“?

II. Kas direktiivi artikli 73 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et:

II.I. ilma et see piiraks artikli 71 sätete kohaldamist või mõistlikku pettusekahtlust, millest on nõuetekohaselt teatatud, piisab selleks, et tekiks (makseteenuste pakkuja) kohustus (maksjale) tagasi maksta, pelgalt teatamisest, et maksetehing ei ole autoriseeritud, ilma et esitataks tõendeid?

II – II. Kui vastus eelmisele küsimusele on jaatav, siis kas reegli, et piisab lihtsalt maksja teatest, võib välistada, kui pooled (maksja ja teenusepakkuja) on direktiivi artikli 61 lõike 1 kohase kokkuleppega otsustanud direktiivi artiklis 72 ette nähtud tõendamiskoormise eeskirju mitte kohaldada?

II.III. Kui vastus eelmisele küsimusele on jaatav, siis kas makseteenuse pakkuja on kohustatud maksjale viivitamata tagasi maksma üksnes juhul, kui see tõendab, et tehing ei olnud autoriseeritud, kui – direktiivi artikli 72 kohaldamata jätmisel – on kohaldatavate õigusnormide või lepingutingimuste kohaselt on nõutav, et maksja esitaks tõendid?

III. Kas direktiivi artikli 61 lõikega 1 on lubatud mitte ainult jätta direktiivi artikli 74 kohaldamata, vaid ka kehtestada välistatud korra asemel kasutaja (mittetarbija) ja makseteenuse pakkuja vahelise kokkuleppega rangem maksja vastutuse kord, eelkõige erandina direktiivi artiklist 73?

B. Kohtuvaidluse eseme lühikokkuvõte

- 1 Hageja Portugália, SGPS, S.A. (edaspidi „Portugália“) on avanud kostja juures, pangas Banco BPI, S.A (edaspidi „pank BPI“) pangakonto. Portugália esitas selle panga vastu hagi nõudega maksta talle 2 500 000 eurot koos lisanduva intressiga.

2 Portugália väidab, et pank BPI tegi tema pangakontolt selles summas autoriseerimata ülekande.

3 Pank BPI väidab end kaitstes, et tehing tehti vastavalt e-posti teel saadud juhistele.

C. Asjasse puutuvate asjaolude kokkuvõte

4 Aktsiaseltsile Portugália, mille 2018. aasta majandusaasta tulem oli 9 039 882,33 eurot, kuulub arvelduskonto pangas BPI, mis on Banco de Portugali (Portugali keskpanga) registrisse kantud krediidasutus.

5 Portugália palus pangalt BPI, et see lubaks tal oma pangakontolt tehingute tegemiseks edastada käsundeid pangale BPI saadetud e-kirjade teel.

6 2018. aasta jaanuaris sõlmisid pooled selleks, et lubada faksi või elektronposti teel saadud juhiste täitmist hageja pangakontol, kirjaliku kokkuleppe järgmises sõnastuses:

6.1. „Portugália – Adm de Patrimónios, SGPS, S.A. [...] annab pangale BPI, S.A. loa teha [...] igat liiki tehinguid [...], mille ta edastab faksi või elektronposti teel [...] täitmiseks järgmistel kontodel, mis on ettevõtjal pangas BPI, S.A.“.

6.2. „Selleks annab Portugália – Adm de Patrimónios, SGPS, SA pangale BPI, S.A., loa a) [...] b) mitte täita elektronposti teel edastatud juhiseid, kui nendega ei ole kaasas nõuetekohaselt allkirja(de)ga kinnitatud ja kontol toimingute tegemiseks piisavate volitustega juhise digiteeritud koopiat“.

6.3. „Portugália – Adm de Patrimónios, SGPS, SA nõustub, et panga BPI, S.A. vastutus piirdub kontrollimisega, et eespool määratletud tingimused on täidetud [...]. Portugália – Adm de Patrimónios, SGPS, SA võtab enda peale kogu vastutuse ja kõik tagajärjed, mis on tingitud e-posti autoriseerimata, kuritahtliku või pettuse teel kasutamisest [...], kandes kogu kahju, mis tuleneb tema konto(de) kohta antud, kuid mingil viisil võltsitud või moonutatud või mitte omaniku (omanike) antud juhiste täitmisest. [...] Pank ei vastuta e-posti [...] kasutamisest tingitud kahjude või kahju eest, sealhulgas kahju eest, mis tekib edastatud teabe hilinemise, kadumise, arvutisüsteemi sissetungimise, edastatud teabe moonutamise või puuduliku arusaadavuse tagajärjel, samuti allkirjade või dokumentide võltsimise tagajärjel.“

7 Portugália loodud meilikonto on kaitstud tema enda määratud salasõnaga ning see ei kuulu panga BPI loodud internetipangateenuse hulka.

8 Pank BPI ei sekkunud mingil viisil Portugália meilikonto loomisesse, ei andnud mingit pääsuvolitust selle kasutamiseks ega hosti seda kontot oma serverites.

- 9 25. märtsil 2020 sisenes kolmas isik teadmata vahendite abil ilma loata Portugália meilikontole ja saatis sealt panga BPI talitustele ülekandekäsundi summas 2 500 000,00 eurot.
- 10 Panga BPI haldustalitused täitsid Portugália autoriseerimata 25. märtsi 2020. aasta ülekandekäsundi pärast seda, kui pank oli võrrelnud saadud juhise allkirju Portugália esindajate käsitsi kirjutatud allkirjadega, mis on salvestatud tema arvutisüsteemi.

D. Kohtuasjas kohaldatavate riigisiseste õigusnormide sisu

- 11 Käesolevas asjas on kohaldatavad eelkõige 12. novembri 2018. aasta dekreetseaduse nr 91/2018 (Decreto-Lei n.º 91/2018) (millega võetakse direktiiv liikmesriigi õiguskorda üle) artikli 100 lõige 2, artikli 113 lõiked 1 ja 3 ning artikli 114 lõiked 1 ja 2.
- 12 Kuna nendes artiklites korratakse ilma oluliste uuendusteta direktiivi¹ artikleid 61, 72, 73 ja 74, ei peeta vajalikuks neid ära tuua.

[...]

13 [...]

14 [...]

15 [...]

16 [...]

F. Põhjused, mille tõttu tekib kahtlusi direktiivi tõlgendamises

F.1. Sissejuhatavad märkused – vaidluse asetumine direktiivi kohaldamisalasse

- 17 Kostja väidab, et artikli 73 lõikes 1 sätestatud norm ei ole kohaldatav maksetehingutele, mis tehakse „makseinstrumentide“ abil, mis hõlmavad makseteenuse pakkuja poolt (maksekäsundi) täitmise vahendamist tema töötajate (inim-) sekkumise kaudu. Ta väidab samuti, et kui kasutaja ei ole „tarbija“ ega „mikroettevõtja“, võivad pooled lepinguliselt ette näha, et direktiivi artikli 73 lõikes 1 sätestatud normi ei kohaldata [...].
- 18 Direktiivi tähenduses näib, et teenus, mida osutab teenusepakkuja eespool kirjeldatud kujul – st e-posti teel edastatud käsundite täitmine teenusepakkuja töötaja poolt eelneva kokkuleppe alusel, millega on see juhiste edastamise viis

¹ Kui muud allikat ei ole täpsustatud, tuleb kõiki neid artikleid mõista Euroopa Parlamendi ja nõukogu 25. novembri 2015. aasta direktiivi (EL) 2015/2366 artiklitena.

lubatud –, on „makseteenus“, mis kuulub artikli 4 punkti 3 (ja lisa punkti 3) kohaldamisalasse ja millest ei ole selle artikli 3 alusel ühtegi erandit.

- 19 Artikli 4 punkti 5 sõnastus hõlmab „maksetehinguna“ raskusteta seda, kui ülekandeteenuse pakkuja teeb (ilma teenusepakkuja osaluseta) rahaülekande kliendi käsundi täitmiseks, mis on elektronposti teel edastatud kliendi loodud isiklikult meilikontolt. Seda järeldust kinnitab artikli 4 punkti 13 lõpuosa sõnastus, mis viitab mõistele „maksekäsund“.
- 20 Võib nõustuda, et poolte valitud toimimisviis on „makseinstrument“ artikli 4 punkti 14 tähenduses. On tõsi, et lihtsalt isikliku e-posti teel edastatud juhised ei ole ei spetsiaalne „isikustatud seade“ ega „toimingute kogum“, mis on spetsiaalselt mõeldud maksekäsundite edastamiseks või kasutaja ja teenusepakkuja vahelise ärisuhte muuks otstarbeks (vt Euroopa Komisjoni avaldatud dokumendi „Your questions on PSD“ küsimus nr 34 (<https://ec.europa.eu/>)). Kui aga pooled näevad ette, et juhised on *õigesti* antud vaid siis, kui see on koostatud paber kandjal, maksja esindajad on sellele omakäeliselt ise alla kirjutanud ning see on seejärel digiteeritud ja saadetud teenusepakkujale, siis on juba tegemist toiminguga, mis võib kuuluda mõiste „makseinstrument“ alla. Nimelt on Euroopa Kohus selle mõiste kohta [esimese makseteenuste direktiivi] alusel juba otsustanud, et „direktiivi 2007/64 artikli 4 punkti 23 tuleb tõlgendada nii, et nii maksja poolt paber kandjal omakäeliselt allkirjastatud maksekorralduse väljastamine kui ka internetis tehtud maksekorralduse väljastamine kujutavad endast makseviise selle sätte mõttes“ (Euroopa Kohtu 9. aprilli 2014. aasta kohtuotsus T-Mobile Austria, C-616/11, EU:C:2014:242, punktid 29–44).
- 21 Artikli 64 lõikest 1 ja lõike 2 teisest lõigust tuleneb, et maksetehingut käsitatakse „autoriseerimata“ tehinguna, kui selle teeb keegi, kes ei ole õigustatud isik (kuna ta ei ole maksja või maksja poolt volitatud). Kui aga kasutaja, kelle meilikontole on sisenatud ebaseaduslikult, käsundis märgitud tehingut ei autoriseeri, siis näib, et seda tehingut tuleb pidada „autoriseerimata maksetehinguks“ (vt Euroopa Kohtu 11. aprilli 2019. aasta kohtuotsus Mediterranean Shipping Company, C-295/18, EU:C:2019:320, punktid 43 ja 54).
- 22 Kuigi on selge, et *autentimist* tuleb tõendada teenusepakkujal, ei ole selge, et ta peab tõendama *autoriseerimist* (käsundi andjat), kuigi see näib olevat normatiivne lahendus, mis tuleneb artikli 4 punktist 29, artikli 72 lõikest 1 ja artikli 73 lõikest 1, samuti (*a contrario*) artikli 63 lõike 1 punktist b): kui kasutaja eitab, et ta on tehtud maksetehingu autoriseerinud, lasub teenusepakkujal mitte ainult tehingu formaalse autentimise tõendamise koormis – st niisugustel juhtudel nagu käesolevas asjas, „kehtivate allkirjade“ võrdlemise (ja sarnasuse) tõendamise koormis – vaid ka koormis tõendada, et maksja on tehingu tõepoolest autoriseerinud (või on tegemist temapoolse pettuse, tahtluse või raske hooletusega).

F.2. Esimene eelotsuse küsimus: direktiivi artikli 73 lõike 1 kohaldatavus

- 23 Näib, et liidu seadusandja on artiklites 73 ja 74 jätnud autoriseerimata tehingust tingitud kahjumi riski niisuguse isiku kanda, kes saab seda kontrollida. Näib, et riski kontrollimise idee (makseteenuse kontrollimise kaudu) on olemas ka näiteks artikli 68 lõikes 2, artikli 69 lõike 1 punktis a ja lõikes 2 ning artikli 70 lõike 1 punktides a, c ja e ning artiklis 2.
- 24 Ainuüksi riskiallika kontrollimine seletab asjaolu, et „autoriseerimata maksetehingust“ tingitud kahju omistatakse (peaaegu) *automaatselt* teenusepakkujale üksnes juhtudel, kui tehing tehakse teenusepakkuja poolt ette nähtud *automatiseeritud* „makseteenuse“ abil, mis hõlmab „turvavolituste“ andmist. Seega on tegemist „kaugmaksetehinguga“ või pangakaardi kasutamise juhtudega, mille puhul – kuna kasutajate tegevus on välistatud – on maksetöötlus täiesti automatiseeritud (ilma makseteenuse pakkuja inimsekkumiseta).
- 25 Internetipangateenuse (*telebanking* või *home banking*) kontekstis on artiklites 73 ja 74 esitatud lahendused arusaadavad. Pangandusasutus kontrollib riski, mis kaasneb tema enda *loodud* elektroonilise platvormi kasutamisega – *ta on selle platvormi omanik, kes vastutab selle haldamise eest ja kellele kuulub server, kuhu platvorm on paigaldatud* –, kuhu kliendid saavad kaugpöördusega interneti teel siseneda pääsuvolitustega, *mille annab asutus*, nii et kliendid saavad teha *otse* – see tähendab ilma pangandusasutuse inimsekkumiseta – näiteks ülekandeid. Siin kontrollib artikli 4 punktis 31 nimetatud pääsuvolituste lubamatu kasutamise riski suurel määral juba klient.
- 26 Selline riski jagamine on kohaldatav ka näiteks tehingute tegemisele isikustatud turvasüsteemidega kaitstud pangakaartidega.
- 27 Maksja meilikontolt saadetud e-posti teel edastatud allkirjastatud ja digiteeritud maksekäsundi täitmine teenusepakkuja töötajate poolt inimsekkumisega erineb oluliselt eespool kirjeldatud „internetipanga“ ja pangakaardi kasutamise juhtudest. Selle täitmisel ei ole valitud makseinstrumenti ja turvavolitusi andnud ega kontrolli teenusepakkuja. Need loob ja neid kontrollib peamiselt kasutaja, kes näiteks loob oma meilikonto, määrab kindlaks enda valitud parooli turbetaseme, määrab kindlaks nende seadmete turbetaseme, mida ta kasutab oma meilikontole sisenemiseks, ja valib (paiksed või mobiilsed) võrgud, mida ta kasutab internetiühenduseks.
- 28 Kui tegemist on „maksetehinguga“, millele eelneb *nõuetekohaselt autenditud* „maksekäsund“ – olenevalt poolte valitud „makseinstrumendist“ – ja toimub (maksekäsundi täitmise) vahendamine makseteenuste pakkuja inimsekkumisega (st tema „füüsiliste“ töötajatega), siis saab sisuline viga ehk autoriseerimise puudumine alguse tingimata „maksekäsundi“ etapis (mis on täielikult maksja kontrolli all), mitte selle käsundi teenusepakkuja poolt täitmise etapis. Seega näib, et ainuüksi paremast kontrollist riskiallika üle ei piisa selleks, et seletada artikli 73 lõike 1 võimalikku kohaldatavust niisugustel juhtudel nagu käesolev.

- 29 Seega tekib küsimus, kas artikli 73 lõige 1 paneb vastutuse autoriseerimata maksetehingute eest makseteenuse pakkujale, *kui tema ei ole see, kes riskiallikat kõige paremini kontrollib.*
- 30 Sellega seoses tuleb tunnistada, et teatavatel makseteenuse kasutajatel on samuti võimalus adekvaatselt „hinnata pettuse riski ja võtta tasakaalustavaid meetmeid“ (vt direktiivi põhjendus 73) ja idee, et „makseinstrumendi“ kasutamisest saab kõige rohkem kasu teenusepakkuja, ei pea paika juhtudel, kus see vahend nõuab käsundite täitmisel tema töötajate inimsekkumist, mis on paratamatult kulukam ja aeglasem.
- 31 Siiski on samuti võimalik, et liidu seadusandja on teadlikult seostanud teenusepakkuja kontrollitava riskiga ebaproportsionaalse vastutuse, ajendatuna eesmärgist edendada „ohutumate makseviiside loomist“ (eesmärk, mis kajastub Euroopa Parlamendi ja nõukogu 13. novembri 2007. aasta direktiivis nr 2007/64/EÜ, nagu ilmneb selle põhjendusest 34).
- 32 Kui on selge, et artikli 73 lõige 1 ei ole mõeldud niisugusteks juhtudeks nagu käesolev ja see ei ole neile kohaldatav, hinnatakse asjaosaliste vastutust riigisisese õiguse seisukohast, eelkõige pannes vastutuse tehinguga tekitatud kahju eest ühele või mõlemale poolele, sõltuvalt sellest, kuidas kohus nende konkreetset toimumisviisi hindab.

F.3. Teine eelotsuse küsimus: viivitamatult tagasimaksmise juhud ja erandid

- 33 Artikli 73 lõike 1 esimene osa on norm, mis käsitleb tsiviilvastutust autoriseerimata tehingust tingitud kahju eest. See norm näeb aga samuti ette või selles loetakse, et eelnevates normides (st artiklis 72) on sätestatud, et (kui artiklist 71 ei tulene teisiti ja on mõistlikult alust kahtlustada pettust), peab teenusepakkuja viivitamatult [raha] maksjale tagasi maksma, nii et *viimasel lasub ainult kohustus teatada (väita)*, et maksetehing oli autoriseerimata, kuid mitte seda tõendada (tõendamine).
- 34 Seda õiguslikku raamistikku arvestades tekib küsimus, kas – kui puudub erand normist, mis käsitleb tsiviilvastutust autoriseerimata tehingu tegemisest tingitud kahju eest, nii et makseteenuse pakkuja vastutab maksjale tekkinud kahju eest – saab õigusnormi (mis on samuti sätestatud artikli 73 lõikes 1), mille kohaselt tekib tagasimaksmise kohustus *viivitamatult* (ilma et see piiraks võimalust, et hiljem tõendatakse, et tegemist oli maksjapoolse pettuse, tahtluse või raske hooletusega – *solve et repete*) üksnes seeläbi, et teatatakse (väide), et maksetehing oli autoriseerimata, kõrvale jätta seetõttu, et pooled on omavahel artikli 61 lõike 1 kohaselt kokku leppinud, et artiklis 72 ette nähtud tõendamiskoormist käsitlevad õigusnormid ei ole kohaldatavad.
- 35 Tekib seega kahtlus, kas – kuigi artikli 61 lõikes 1 ei ole artiklit 73 nimetatud, tähendab artiklis 72 ette nähtud tõendamiskoormist käsitlevate normide kohaldamata jätmine seda, et makseteenuse pakkuja on kohustatud maksjale

viivitamatult tagasi maksuma ainult siis, kui (ilma et see piiraks artikli 71 kohaldamist ja asjaolu, et võib olla mõistlikult alust kahtlustada pettust) maksja esitab *enne* tõendid selle kohta, et tehing ei olnud autenditud ja et tema ei ole tehingut autoriseerinud, tingimusel et – kui artikli 72 kohaldamine on välistatud – (muu õigusnormi või kehtiva lepingusätte alusel) kohaldatava korra järgi lasub nimetatud tõendamiskoormis maksjal.

F.4. Kolmas eelotsuse küsimus: teenusepakkuja vastutuse piiramine lepingu alusel

- 36 Teine küsimus, mille kostja esitas artikli 73 lõikes 1 ette nähtud korrast erandi tegemise kohta, kõnesoleval juhul seetõttu, et artikli 74 kohaldamine on poolte kokkuleppel välistatud, kajastub kinnituses, et artikli 61 lõikes 1 sätestatud norm võimaldab mitte ainult sellist välistamist, vaid ka kehtestada lepingulisel teel välistatud õigusliku korra asemel maksjale *suurema* vastutuse korra.
- 37 On tõsi, et sõnasõnaliselt näeb artikli 61 lõige 1 üksnes ette, et kasutaja ja makseteenuse pakkuja võivad kokku leppida, et artiklit 74 „ei kohaldata täielikult või osaliselt“. Sellega seoses võib öelda, et see norm võimaldab pooltel üksnes jätta kohaldamata normid (koondatud artiklisse 74), mis kehtestavad maksja vastutuse, jättes korra ülejäänud osas jõusse, mis tähendab, et see võimaldab pooltel kokku leppida ainult *maksja kasuks* (kõrvaldades täielikult või osaliselt tema vastutuse seadusliku aluse). Näiteks tagaks selle tõlgenduse kohaselt artikli 61 lõige 1 võimaluse lepingu alusel välistada maksja kohustus kanda kahju kuni 50 euro väärtuses (mis on ette nähtud artikli 74 lõikes 1), kuid ei luba suurendada seda väärtust 500 euronni.
- 38 Samuti on tõsi, nagu on märgitud direktiivi esimestes põhjendustes, et direktiiv tagab kasutajatele, eelkõige tarbijatele väga ulatusliku kaitse. Just sel põhjusel tekibki artikli 61 lõike 1 sellisel tõlgendamisel vastuolu. Kui artikli 74 kohaldamist saab välistada üksnes maksja *kasuks*, ei ole põhjust, miks artikli 61 lõige 1 näeb ette, et artikli 74 kohaldamata jätmist võib lubada ainult juhul, „kui makseteenuse kasutaja ei ole tarbija“. Ei ole mingit põhjust keelata lepingulist välistamist, kui sellest saab kasu ainult tarbija.
- 39 See järeldus, tõlgendatuna direktiivi põhjenduste 53 ja 73 kontekstis, viitab sellele, et pooled võivad *raskendada* maksja vastutust autoriseerimata maksetehingute eest, kui maksja ei ole tarbija, ja seega piirata artikli 73 lõikes 1 ette nähtud teenusepakkuja vastutust.

G. Seos direktiivi sätete ja kohaldatavate liikmesriigi õigusnormide vahel

- 40 Seos direktiivi sätete ja kohaldatavate liikmesriigi õigusnormide vahel on otsene, kuna viimased koosnevad 12. novembri 1999. aasta dekreetseadusest nr 91/2018, millega võeti direktiiv (EL) 2015/2366 liikmesriigi õiguskorda üle.

- 41 Vaidluse õiglaseks lahendamiseks on tingimata vaja tõlgendada dekreetseaduse nr 91/2018 artikli 114 lõikeid 1 ja 2, milles on korratud direktiivi artikli 73 sätteid, et teha kindlaks, kas selles sisalduvad normid on poolte valitud tüüpi toimumisviisile kohaldatavad. Kohtuvaidlust saab õiglaselt lahendada ainult direktiivi õigesti (ja ühetaoliselt) tõlgendamisega.

Porto, 5. veebruar 2021

Kohtunik

TÖÖDOKUMENT